

seisma, aga fui tema praegu jälle tahtis edasi minna, langes raskle hambri-hoop tema pähä ja wana mees, ilma et veel heält oleks teinud pikkasi maha. Veel teine hoop — siis oli elu läinud. — Seda oli Jaagup teinud. Tema võtis nüüd rutuste surnukeha selja peale ja kandis metsja. Ühe umbsets kasswanud trawi sisse, pöesastega waheli pani tema teda maha, katis samlastega ja kuiwa punleshedega kinni ja tahtis lermeste nüüd teele minna.

Seljal pilgul aga tulj üls wana postipois hoostega ratsa küla poolt ja laulis täie healega: „Nüüd hingwad inimesed, mets, weilised linnukeised“ j. n. e.

Naagu Jumala fohtumõistmisse heal, langes se tema südame peale. Tema tundis selle laulu väga hästi. Sönu oli tema soolis pähä öpinud ja se armas hale wiis leikas tema südamest läbi. Tema hajas hirmu pärast higistama, süda tukkus ja föik ihu liifmed werisesid ja wabisesid. „Mörtsulas! Waras!“ soolis tema förwa, aga ei olnud muud, kui ööfulli farjumine! — Kui pörgu tulest pöletud hajas tema nüüd möeda maanteed edasi joosma. Seest aast oli tema ladund.

Wana raha-forjaja oli poiss-mees ja elas üksi ühe wana naesterahwaga, kes tema sugulaene. Et tema sel samal öhtul mite föen ei tulnud, ei panud wana naesterahwas mite imes, kesi se oli sagedadaste enne nenda olnud. Kui tema aga teisel öhtul sa mite föen ei tulnud, siis andis kolman-

damal homikul fohtuse teada. Niiud saadeti külase küsimä, kust wastus tulj, tema olle sel samal öhtul föen läinud ja olle ta inimesed seda näinud, et tema lageda peast metsa astunud.

Selle järel sai mets igalt poolt läbiotsitud, aga surnu-keha fusagilt mite leitud. Sest lugust sai palju räägitud, kesi niisugune furja-tegu ei olnud seal ilmas veel sündinud. Ei oskanud ta seegi mite Jaagubi peale arwata. Üksnes raewanema peast oli ford läbi väljanud, naagu võiks se Jaagubi tö olla, aga ta arwas selle wastu, Jaagup oli jo esimesel pääraval ni kaugel joudnud, et soldatid teda enam fätte ei jaanud. Kirjate läbi sai Jaagubit föel veel otsitud, aga fusagilt ei saanud temast kuulda. Kadunt tema oli, kadunt tema jää.

Kevade kui lumi oli ärafulanud käis wana metsawah' oma koeraga metsa läbi ja juhtus ta selle fohta, kus Jaagup sügisel ajet oli olnud. Koer hajas nuusutama ja jaladega kaapima, ja waat üks nahk tass tulj ilmisi. Ni lui metsawah' seda nägi, tundis tema fohe ära, et se wana rahaforjaja oma oli. Koer kaapis ja kaapis ita veel. Metsawah' astus ligemale ja waat' inimese jalgi oli näha. Ta tundis ära, et tapetud oli leitud.

Ni rutuste kui tema ias joudis läks tema linna ja andis aega fohtuse teada. Kohus ja hulg rahwas läksid metsa lugu waatama. Surnu keha jai ülesleitud. Kel oli veel tema taslus, aga föit